

TSUNAMI 3

BRNO

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE... 2024

Přírodní ...příští vlna/next wave... v Brně

PŘÍŠTÍ
VLNA
NEXT
WAVE

Třicátý první ročník festivalu ...příští vlna/next wave... se přelévá do Brna. V sobotu a neděli

12. a 13. října budou moci diváci navštívit i zakusit několik netradičních uměleckých forem a projektů připravených speciálně pro festival.

Motto 31. setkání divadelní, taneční, hudební, literární, výtvarné a jiné alternativy zní **Divadelní tramping**. Což v sobě nese několik rozmanitých východisek. „Jednak se letos zaměřujeme především na ekologické a přírodní látky. Inscenace s těmito tématy uvedeme nejen v divadlech, plánujeme hrát také venku – na Stránské skále. A v neposlední řadě chápeme tramping jako politické a společenské gesto, vyjádření svobody a nekonformity, což nás a naše umělce charakterizuje znamenitě,“ vysvětluje kurátorka festivalu **Lenka Dombrovská**.

Festival zahájí v sobotu pohádka *Neboj, Houbo*, která je určena pro nejmenší milovníky přírody. Autorkou i herečkou inscenace pro děti od čtyř let je Antonie Rašilovová. Večer se v sále

HaDivadla bude konat koncert doprovázený rejem pohyblivých kreslicích objektů, které zanechávají na zemi velkoplošný stopový obraz. *Prchavé hadi partitury* připravují Petr Nikl, Martin Kyšperský, Martin Janíček a Aleš Pírgl speciálně pro festival.

Neděli započne festival performativní procházkou *Petra Stranensis*, ve které se zkoumá vztah přírody a člověka. Pouť na úpatí Stránské skály připravilo Divadlo Setkání. Odpoledne se bude v několika prostorách HaDivadla konat fotografická

eko-dílna propojená s filmovo-divadelní performancí *Mladý princ No. 2*. Je pokračováním dlouhodobého cyklu environmentálních projektů nové umělecké skupiny DÍLO. Závěr festivalu pak bude patřit nesnesitelně nostalgické divadelní básni *Krajina s bažantem, zajícem a srnkou*, kterou režíroval Jan Mocek.

Festival ...příští vlna/next wave... obdržel v únoru 2024 Cenu Česká divadelní DNA za mimořádný dlouhodobý přínos, rozvoj a podporu nového divadla a živé kultury.

Divadelní báseň *Krajina s bažantem, zajícem a srnkou* festival uvede 13. 10. v HaDivadle
FOTO ARCHIV

Kultura musí být otevřená!

V sobotu 21. 9. 2024 náš festival ...příští vlna/next wave... veřejně vyslovil Pocty za alternativní umění v divadle Komédie. Letos jsme se je rozhodli předat slovenské divadelní scéně jako vyjádření podpory v dusivé politické a společenské situaci. Níže čtenářům nabízíme proslov zástupců a zástupkyň slovenského divadla a platformy Otvorená kultura, který zazněl na závěr slavnostního večera.

Lenka Dombrovská

Ďakujeme!

Ďakujeme ešte raz za ocenenie našej práce aj za to, že stojíte pri nás. Vaša podpora je pre nás v týchto chvíľach nesmierne dôležitá. Doma totiž čelíme arogancii moci, cenzúre, útokom a výsmechu zo strany niektorých politikov.

Vraj stojíme našu krajinu príliš veľa a ponúkame za to primálo zábavy. Umenie, ktoré sa vládnucim politikom nepáči je vraj zvrátené a jeho tvorkyne a tvorcovia sú minimálne pomýlení, ak nie rovno zlodeji peňazí z verejnoprávných fondov. Slovenská kultúra dostáva každý deň nové a nové facky od vlastných čelných predstaviteľov. Každý deň nám nanovo padajú sánky nad tým, kam až dokáže zájsť demagógia a každý deň nanovo obhajujeme svoju existenciu aj pestrosť a rozmanitosť umenia. Nevieime dokedy budú tieto dni trvať, no urobíme všetko preto, aby po nich ostala čo najmenšia spúšť.

Radi by sme tento priestor využili ešte na jedno poďakovanie – a to na poďakovanie platforme Otvorená Kultúra!, ktorá neúnavne upozorňuje na prešľapy súčasného vedenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky a všetkých nás spojila v hnutí Kultúrny štrajk. Pomáha nám nepodliehať skepse,

Poctění slovenští umělci se zrcadlovými maskami Petra Nikla
FOTO ANNA ČERNÁ

nevzdávať sa, držať spolu a ruka v ruku hľadať cestu von.

Aj na tomto mieste chceme preto jasne zopakovať, že spoločne stojíme proti devastačným zásahom vedenia Ministerstva kultúry SR do kultúry na všetkých jej úrovniach. Žiadame odborné a kompetentné vedenie rezortu, ktoré rozumie, že kultúra má byť otvorená a žiadna iná!

Přehled poctěných umělců 2024

PROJEKT

Divadlo Stoka – Blaho Uhlár – Peter Tilajčík

TALENT

Mária Piatriková – Divadlo K

PRODUKČNÍ POČIN

Festival KioSk

OSOBNOST

Jana Mikuš Hanzelová – Diera do sveta

PUBLICISTICKÝ ČIN

mloki.sk

ŽIVOUČÍ POKLAD

Jozef Vlk – Debris Company

DÍLO

ČASOPIS | SKUPINA | UDÁLOSTI

DÍLO JE...

ČASOPIS

V centru naší pozornosti je divadlo. To nelze vnímat a vytvářet bez kulturního a společenského kontextu. Proto píšeme především o umění a lidech. Vyjadřujeme se k tématům, která nám přijdou důležitá, a přinášíme pohled, jenž podle nás chybí.

SKUPINA

Jsme nezávislou skupinou tvůrkyň a tvůrců, které spojuje chuť věnovat se umění a reflektovat ho mimo etablované struktury. Zároveň chceme být otevřeným prostorem a platformou pro názory všech demokraticky smýšlejících umělců.

UDÁLOSTI

Vytváříme různé umělecké události. Podílíme se na kulturních akcích a podporujeme alternativní a angažované umění.

www.casopisdilo.cz

ANKETA

1. Jsme součástí technologicky vyspělé a zároveň sobecké, pohodlím zaslepené civilizace. Co je podle vás největší překážkou v budování hlubokého vztahu k přírodě a jak tuto překážku rozpustit prostřednictvím divadla?
2. Máte oblíbený citát nebo monolog z dramatického textu na téma příroda?
3. Indián, nebo tramp?

Lenka Dombrovská

kurátorka festivalu ...příští vlna/next wave... a spoluautorka performance *Mladý princ No. 2*

1 Největší překážkou je člověk. A člověka samozřejmě lze překonat, a to lidstvím (uměním, etickým chováním, vzděláním...). Rozpouštět něco prostřednictvím divadla je hodně těžké a domnívám se, že skoro nemožné. Ale doufám, že na něco umí divadlo upozornit, nějaké téma otevřít – vždyť právě o to se na Nextce snažíme. Třeba letos chceme „hrát o přírodě“ a podporovat slovenské tvůrce. Držte nám palce, mějte oči otevřené a nepropadejte skepsi.

2 Je to nedramatický text, ale já obecně miluji spíš autorské divadlo a nepravidelnou dramaturgii, tak mi to dovolte. Je to část básně, kterou mám vrytou v paměti už od gymplu, často se mi vybavuje. Tolik romantiky, erotiky a něhy v rozkladu...

Charles Baudelaire: Zdechlina
(přeložil František Hrubín)

Vzpomeňte, duše má, nač za letního rána,
jak stvořeného pro lásku,
jsme přišli: u cesty zdechlina rozežraná
na horkém loži z oblásků,

s nohama nahoru jak žena všeho znalá
a potíc jedy zpod žáru,
nedbale, nestoudně dokořán otvírala
své břicho plné výparů.

Na tuto hnilobu zářilo slunce zlobně,
jak dopěci by chtělo tu
a velké Přírodě zas vrátit stonásobně,
co spojila kdys v jednotu;

a nebe patřilo, jak zdechlina v své slávě
jako květ rozvíjí se dál.
Takový silný puch, že vy jste z toho v trávě
div neomdlela, na nás vál.

...

3 Rozhodně tramp a moc ráda tramp. Nebo alespoň nudný odvar trampa... Prostě беру cokoliv, co voní ohněm, houbami, deštěm, přírodou. A každý rok je to se mnou horší a horší.

Jan Mocek

autor a režisér inscenace *Krajina s bažantem, zajícem a srnkou, kterou uvidíte v HaDivadle 13. 10. od 19.30*

1 Problém je, že matka příroda, není moc dobrá matka. Těžko si budovat vztah k rodičům, kteří se k vám chovají takhle! Co z nás asi tak může vyrůst?

2 There is no mercy in things, in the landscape with pheasant, hare and doe. There is not even great beyond. There is nothing.

3 Wandervogel!

Jan Motal

spoluautor performance *Mladý princ No. 2* a autor fotografické eko-dílny, která se koná v neděli 13. 10. od 17.00 v HaDivadle

1 Technologie je jen jedna část mince, tou druhou je forma našeho společenského, hospodářského a politického života, která se s těmi technologiemi vynořila v dějinách spolu s průmyslovými revolucemi. Sociologové se už více než přes století předhánějí v tom, aby ukázali, jak různě nás moderní doba odcizuje nejen přírodě, ale i nám samým. Takže já bych začal tím, bojovat proti odcizení, proti dehumanizaci, proti zpředmětňování. Odcizení znamená, že si neuvědomujeme vztahovost. Myslíme si, že lidé, věci a bytosti jsou od sebe oddělené, samostatné jednotky. A že lze s nimi takto nakládat. Stávají se

předměty. Takže nejen divadlo, ale i věda, pedagogika nebo digitální komunikace by měly připomínat a rozvíjet naše vědomí vztahů k druhým, ukazovat svět jako propojený předivem souvislostí, kontaktů, blízkosti. To se mimochodem týká i autorství. V divadle víme dobře, že inscenace není autorské dílo v tom smyslu, že by byla produktem jednoho člověka. A že se mění s prostorem, kde se představení koná. A s rekvizitami, které někdy vzdorují. S hlukem z ulice. Kolektivní charakter tvorby lze ale nalézt i v literatuře. Vždyť každý ví, že jsou místa, kde se mu píše lépe, že potřebuje své oblíbené pero, notýsek s linkami či bez nich, v pevných deskách, s vůní čerstvého papíru... Umění může budovat vztah k přírodě tehdy, když si i jako umělci přiznáme, že příroda a naše prostředí jsou vždy spoluautory. A přizveme je k dialogu.

2 „Nosorožci, co to je, praxe, nebo teorie?“ (Ionesco: Nosorožec)

3 Vandrák. Na rozdíl od trampa, který je součástí nějaké osady, je svobodný. Vandrák jezdí do lesů sám nebo s kým zrovna uzná za vhodné, nemusí se řídit šerifskými příkazy. Může pít před polednem a nikdo ho nekibicuje, jak sbalit batoh. Hrát si na indiány mám rád, ale vzhledem k tomu, že jde vlastně o původní obyvatele amerického kontinentu, které jsme my Evropané vyhnali z jejich lovišť a sídlišť, uzavřeli do rezervací a odsoudili k tomu, žít se provozováním kasin a prodejem turistických cetek, cítil bych jako nepatřičné se k nim přihlásit – jako bych jim já, Evropan, kradl i jejich osobitost. Jak to udělala populární kultura, jež si je romantizovala a udělala z nich rudé džentlmeny po vzoru našich ctností a hodnot.

Pár poznámek ke škodlivosti fotografie

Všudypřítomnost fotografií a filmů, která charakterizuje dvacáté století a naši digitální přítomnost, vždycky vzrušovala avantgardní umění. Projekce jsou součástí divadelních představení, umělci a umělkyně se prezentují prostřednictvím fotozáznamů své činnosti, pracují s médiem, které vysekává odrazy reality. Až do přelomu tisíciletí nám ale unikala důležitá souvislost.

Film a fotografie jsou nejen svědky, ale přímými spolupachateli devastace životního prostředí, v němž žijeme. Svě o tom ví generace fotografů, které si ničí zdraví výpary rtuti, dichromanem sodným, metolem. Materiály, z nichž se vyrábí filmy a chemie, po celé dvacáté století produkovaly obří průmyslové komplexy. Ty se účastnily nejen utrpení přírody, ale i lidí – světoznámá Agfa se v roce 1925 stala součástí chemického gigantu IG Farben, který byl páteří hospodářství nacistického Německa a produkoval vražedný Cyklon B. Americký Kodak se podílel na výrobě zbraní pro americkou armádu a jeho vědci se účastnili i projektu Manhattan, jenž dal světu atomové zbraně. A digitální průmysl si s tím klasickým nezadá: kamery, fotoaparáty a chytré telefony jsou plné vzácných kovů získávaných nadnárodními společnostmi v nespravedlivých podmínkách v zemích globálního Jihu, kde rovněž končí „e-odpad“ produkovány pro neukojitelnou konzumní společnost závislou na inovacích.

Teprve v posledních dekádách se spolu s návratem k těm nejstarším, předprůmyslovým a pomalým uměleckým podobám fotografie objevuje i otázka, jak film a foto smířit s přírodou. Vedle používání ekologických vývojek, recyklace

stříbra ze starých ustalovačů a opravo-
vání starých fotozařízení experimentální
umění začíná uznávat, že je to sama
příroda, kdo se účastní fotografického
procesu a je našim partnerem spíše než
jen materiálem. Přizvat přírodu k práci,
vstoupit s ní do dialogu – to je cílem
environmentálního hnutí v současné
fotografii, které využívá přirozené schop-
nosti rostlin vyvolávat filmový obraz,
ovlivňovat jeho podobu nebo být jeho
nositelkami.

Dílna *Mladého Prince* ukáže jednu z takových technik, která je nenáročná a může se stát inspirací nejen pro umělecké projekty. Fytogramy využívají kyseliny askorbové (vitaminu C) a sody, tedy biodegradabilních látek, spolu s polyfenoly v listech a nati čerstvých rostlin, které vyvolávají obraz na filmovém materiálu. Při recyklaci starých fotopapírů a negativního materiálu, využití dešťové vody a těžení stříbra z použitých ustalovačů je proces nejen vysoce ekologický, ale rostliny se stávají spoluautorkami obrazů, jež na papírech vytváříme. Omezená možnost člověka ovlivnit, co a jak se na materiálu objeví, nás vede k přehodnocení konceptu

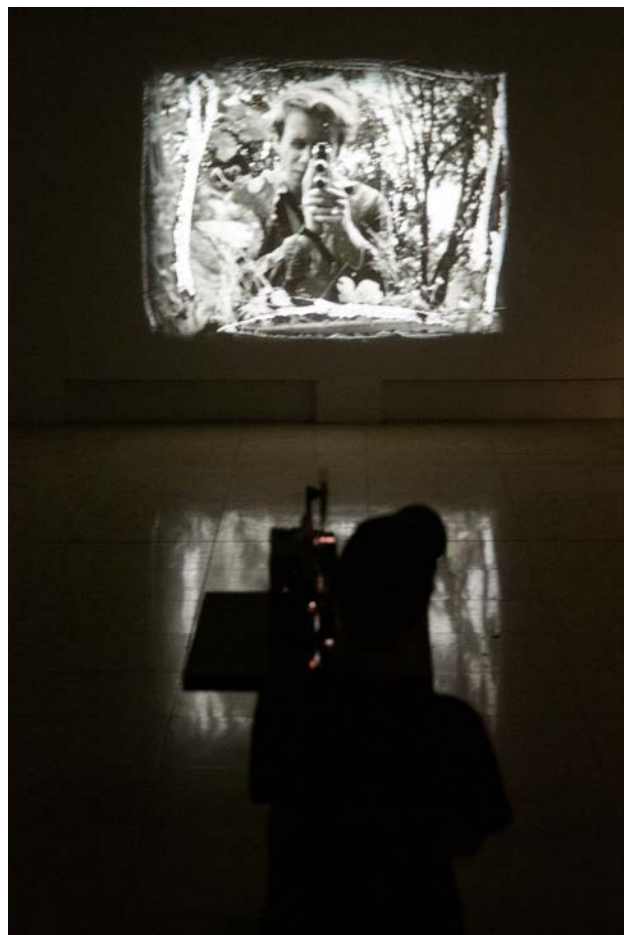
autorství, v němž jsou chemické látky i přírodniny partnery v dialogu spíše než jen němým svědkem tvůrčího procesu. Otevírá se tak nová kapitola biosémiotiky, v níž člověk a rostliny spolupracují na tvorbě významů ve společném světě, sémiosféře propojující prve oddělené říše.

Některé prvky ekologicky šetrné a alternativní fotografie jsme použili i při přípravě osmimilimetrových filmů, které jsou součástí performance *Mladého Prince*, jenž následuje po dílně. K tvorbě byly použity recyklované fotomateriály a stará technika, filmy byly vyvolány a upravovány ručně, pomalu a zcela bez automatizovaných procesů.

Návštěvníci dílny se nejen dozví více o udržitelném fotografickém umění, ale budou si je moci vyzkoušet třeba i na vlastním rostlinném materiálu, jenž mohou nasbírat na své zahrádce, na cestě lesem nebo ve své oblíbené městské džungli. Doporučujeme donést si čerstvé listy a natě různých bylin (jsou bohaté na polyfenoly), jež pocházejí z míst, k nimž máte vztah!

JAN MOTAL

Mladý princ No. 2 je dílna i performance a můžete ji zažít a zhlédnout 13. 10. v HaDivadle
FOTO KAMIL KOŠUN

Monolog z Mladého prince

Tohle je poslední světlo, víc nemám, venku drtivá černá nicota vesmíru. Vevnitř jen tma. Jsem radši uvnitř. Ještě chvíle světla, prosím, prosím vydrž. Pamatujete si na to? Ne? Vy si na to nevzpomínáte? Bylo to přesně tady! Nebo ne? Myslíte, že to nebylo tady? Já nevím, byl jsem ještě dítě. Tenkrát. Možná se pletu, ale není, kdo by mi to potvrdil, ale ani kdo by mi to vyvrátil. Byly doby, kdy si lidi jen tak vyrazili do lesa, zapálili oheň, něco si na něm opekli, ale ne proto, že museli, ne proto, aby přežili, ale jen tak, protože chtěli. Jako alternativu k něčemu. Určitě, určitě to bylo přesně tady, tady jsme si rozbili tábor poprvé, táta říkal, že to bývalo divadlo, asi, nebo kino, galerie, kdo ví, hlavně, že tu bylo bezpečí, dalo se utéct,

tam vylézt šachtou po výtahu, tady malý schody nahoru, tam velký schody nahoru, tři únikové východy. Dnes v noci to bude rok, nebo dva, nebo deset let. Moje hvězda bude stát přesně nad tímhle místem... Slíbil jsem ti, že se vrátím, tati, že s tebou budu každý den mluvit, že tě nikdy neopustím. Tak jsem tady, na našem místě. S posledním světlem, jak zhasne, tak to skončí. Ve tmě nepřezíješ. Nejsem tu první, ani poslední. Prostě dobré místo. Co z tohoto zůstalo po nás? Pamatuješ si to ještě? Prázdná konzerva? Taška? Hrnek? Proč jsme s tím vůbec začínali? S tím vším, co děláme. K čemu pokračovat? Všechno je těžší, složitější, když už nejsem dítě, když jsem sám.

Hlavně nesmím vypadat, že umírám, nesmím vypadat, že je mi špatně, protože

to že vůbec jsem, je výsada, většina těch, co vyšli, už nejsou, už dávno nejsou, vzdali to, a to není špatně, uštknul je had a jsou tam, kde je to jednodušší, protože tady nic změnit nemohli. Možná bych ho taky měl poprosit, toho hada. Zapálil by někdo táborák a zazpíval: „my sejdeme se spolu zas“? Venku drtivá nicota vesmíru, a už je i tady uvnitř, proniká všemi póry, všemi východy. A já se tu v úkrytu třesu jako štvaný zvíře, jako neochočená liška v noře. Ještě vydrž, ještě malou chvíli, prosím! Až zhasneš, tak budu sedět s otevřenýma očima, protože když usnu, tak už se neprobudím, když usnu. Všichni dospělí byli nejdřív dětmi, i já, ale kdy to bylo?

REFLEXE VLASTNÍ TVORBY

PETR NIKL: Samovolnosti

Mám rád samovolné procesy. Mé divadelní pokusy ovlivnily i mou výtvarnou činnost.

Svévolnost je diktát nezávislé vůle, je to volnost vůlí demonstrována. Zatímco samovolnost je svobodná i na vlastní vůli. Přihlížím vzniku stopy a vzdávám se chtění po volnosti.

Jestliže si před zanecháním stopy řeknu: „bude to květ“, vyroste mi pod rukou uvolněně zamýšlený květ.

Jestliže si po zanechání stopy překvapen řeknu: „vždyť je to květ“, bude to samorostlý opravdový květ.

Květ, který mi vyrostl před očima.

Multitalentovaný Petr Nikl kouzlí

FOTO ARCHIV

Festivalové reflexe

Zakouzlení v krajině *Petra Stranensis* můžete zažít 13. 10. na úpatí Stránské skály
FOTO ANNA ČERNÁ

Valle Silentium aka Petra Stranensis

Soubor Divadlo Setkání připravil pro pražskou část festivalu performativní výpravu *Valle Silentium* do Tichého údolí spojujícího Roztoky u Prahy a Únětice. (V Brně se bude konat performativní procházka *Petra Stranensis*, která bude ušitá na míru Stránské skále – pozn. red.) Tichým průvodcem mé skupiny byl Tobiáš Nevřiva obtěžkán mocně naloženou plátěnou taškou a chrastítkem z hromady šnečích ulit. Jako novodobý šaman s bejzolkou na hlavě nás nejprve dovedl k trubce v zemi, z níž nám dívčí hlas oznámil, že máme být po cestě tiše a vnímat zvuky okolí. Načež jsme opustili město a vstoupili lesa. Vnímat okolní zvuky přes neustálý chřestot ulit byl docela oříšek, ale když jsme hned zkraje každý obdrželi lopuchový list s dírami na oči, který jsme jako škrabošku měli mít stále na obličej, už nebylo tak těžké rozpustit lidství v krajině a stát se její součástí. Asi čtyřkilometrová cesta byla rozdělena do dvou částí. V té první čekalo výletníky několik zastavení, kde bylo

třeba využít dalekohledů ke zhlédnutí nainstalovaných panenek Barbie s elfíma ušima a vzkazem. Zprvu měly vzkazy imperativní podobu (třeba, parafrázuji, „při každém přeletu letadla si představte dovolenou, kterou neuskutečníte“ nebo „vložte trny do pneumatiky zahradního traktoru“ apod.). Vypadalo to, že cesta bude mít podobu bojovky. Časem ale texty výrazně přitvrdily v ekokritické rovině (třeba, opět parafrázuji, „shodila jsem svůj kabriolet z útesu a pořídila si pegase“ nebo „kosí návod na repelent z odhozených cigaretových nedopalků“ apod.) a ta se stala určujícím motivem všech následujících situací v druhé části. Ať už šlo o průvodcem přečtený manifest-vysvětlení projektu nad krajícem s česnáčkovým pestem, setkání s personifikovanou matkou přírodou (Tereza Dostálová) či její tragické setkání s člověkem (Oliver Schnürer) a jeho způsoby hospodaření s krajinou. Pokud se cesta doposud nesla ve více-méně příjemném lyrickém rozpoložení, toto střetnutí vneslo do procházky i čistě divadelní scénu. Sice ji výrazně oživilo, ale na druhou stranu ji obdařilo notnou dávkou doslovnosti, která na diváka nekladla moc velké nároky a výrazně oslabilu hloubku sdělení celku. Stejně tak situace se zmiňovaným manifestem. Proč Tobiáš Nevřiva, který jinak za dvě a půl

hodiny promluví sotva pár slov, četl text z mobilu přilepeného ke kůře, a nedeklamoval jej spatra, je těžko obhajitelnou záhadou. Navzdory těmto detailům se ale jedna věc přece jen tvůrcům povedla – v manifestu se mluvilo o pokusu o znovu zakouzlení krajiny. Kdo chtěl a přistoupil na hru s lopuchem, posloucháním okolí, kdo se rozhlížel jinak než při obvyčejné procházce, ten se aspoň na chvíli do krajiny zakouzllil.

DOMINIK MELICHAR

Neboj, Houbo

Festival ...příští vlna/next wave... v letošním ročníku plně dostává svému jménu – s každým dnem plyne neznámo kam a vlivem povodňové situace nabývá jeho název zcela nového rozměru. Vedle motta trampského tuláctví se s jeho jménem proto také snadno asociuje i pocit nestálosti a nepředvídatelnosti. Ovšem, přece jen se objevil ostrůvek jistoty, kterým se na dva dny stalo divadlo Komédie. V jeho útrobách se o sedmém festivalovém dni děly zázraky (s)tvoření.

Když jsem v programu spatřila jméno Antonie Rašilovové, přišla mi volba této umělkyně logická – poslední věc, kterou jsem v jejím podání viděla, byla totiž inscenace *Tvá ústa měla hořkou chuť* ve Venuši ve Švehlovce, v níž coby pološílená princezna Salome žádala hlavu Jana Křtitele. Nicméně, ve foyer Komédie se představila v mnohem civilnější rovině v rámci kolektivu TMEL s autorskou pohádkou *Neboj, Houbo* a v leccems se její zkušenost z Venuše do pohádky promítla...

Příběh je vystavěn na jednoduché premise drobné houbičky, která se z mnoha různých důvodů, jež jsou v díle představeny (strach z výšky, z houbaře, z obavy, že bude jedovatou houbou), bojí vyrůst.

Po peripetiích s různými druhy hub nakonec požádá o pomoc samotného houbaře a ve zdánlivém happy endu vyroste, aby ji nakonec houbař sebral. Žánr pohádky je typicky plný předvídatelných prvků a často předpokládá přítomnost nějakého konfliktu/střetu/překážky, které hlavního hrdinu promění či posunou, aby došel ke svému konci (který v případě autorské pohádky nemusí být nutně šťastný, viz pohádka Oscara Wilda). Tato část freitagovské pyramidy v pohádce Rašilovové však chybí. Naše hrdinka se utkává s vlastním strachem vyrůst, ale v díle absentují prvky, které by vysvětlovaly, kde získává motivaci k tomu, aby vyrostla, když jsou před ní všechny její „kamarádky“ nekompromisně uříznuty obří pilou. Odpověď na otázku, proč následně požádá o pomoc samotného houbaře, proto zavání téměř až stockholmským syndromem...

I přesto, že cesta k cíli není jasně motivačně dlážděná, coming-of-age sdělení pohádky vyplyne vcelku jednoznačně a trochu připomíná Barrieho Petra Pana – není třeba se bát vyrůst, protože nehledě na to, jak děsivě to působí, jde o přirozenou součást života, která nás posune dál; slovy autorky „vyrosteš jinde“.

Za pozornost stojí i hudební a zvukový doprovod Jana Froňka, který s precizním timingem doplňuje akce Rašilovové a dává tak dílu nádech animovaného snímku, přičemž hudební podkres evokující soundtrack Bruno Coulaise k filmu *Koralína* doplňuje tuto pohádkovou jednohubku o „feel-good“ něžnou atmosféru.

...

Mladý princ No. 1

V roli mladého prince coby moderátora, trampa a průvodce celého večera exceloval Jakub Jelínek. Jeho nesporný talent nespočíval pouze v nádherném přednesu, kdy z každé repliky číselá upřímnost, hloubka a naplněnost slov, ale mimo jiné svůj projev doplňoval výborně načasovanými dramatickými pauzami, čímž trefně dynamizoval své výstupy. Přesně jako malý princ, i Jelínek působil dojmem křehkosti a zranitelnosti, což podtrhával nádherně poetickým textem, který se nesl v melancholičtějším duchu vypovídaje o posledních světlech, uštknutí hadem, černočerné tmě či samotě.

Antonie Rašilovová v pohádce *Neboj, Houbo*, kterou můžete vidět 12. 10. v HaDivadle
FOTO KAMIL KOŠUN

Atmosféru tohoto poetického rámce dotvářely sépiově tónované záznamy putování mladého prince přírodou promítané z retro filmových kotoučů za doprovodu lyrických skladeb s akustickou kytarou Jakuba Cermaque. Jednoduše nádherné. Autorem videí, která se prolínala celým večerem, byl Jan Motal. Hudební doprovod vytvářelo rapové duo Lament (Jakub Cermaque a Pavel Kielberger).

...

VERONIKA HOLEČKOVÁ

Jakub Jelínek jako Mladý princ
FOTO KAMIL KOŠUN

PROGRAM BRNO 2024

Sobota 12. 10.

HaDivadlo 16.00

Kolektiv TMEL – Antonie Rašilovová: Neboj, Houbo

Les se probouzí. Houby rostou.

Ten, kdo žije v lese, vyráží sklízet. Jen jedna malá houba nemůže vyrůst. Nemůže, nebo nechce? Ptá se ten, kdo ji chce sklídit. Chce, nebo musí? Nakonec nikdo nechce podlehnout strachu, ale také nikdo nechce být sám. Ani houba v lese.

REŽIE: kolektiv TMEL

HRAJE: Antonie Rašilovová

DRAMATURGIE, HUDBA: Jan Froněk

SCÉNOGRAFIE: Berta Doubková

Pohádka pro diváky od 4 let.

HaDivadlo 19.30

Petr Nikl: Prchavé hadí partitury

Divadelně hudební večer experimentálních forem, připravený speciálně pro festival.

Koncertní vystoupení doprovázené rejem pohyblivých kreslících objektů, které zanechávají na zemi velkoplošný stopový obraz.

Projekt slučuje vizuální a hudební kreaace ve vzájemných interakcích s předem neplánovaným výsledkem v čiré spontánní hře.

VIZUÁLNÍ KREACE, KRESLÍCÍ ROBOTI, TANCE: Petr Nikl

ZVUKOVÉ HUDEBNÍ OBJEKTY: Martin Janíček

KYTARY, NÁSTROJE, HRAČKY: Martin Kyšperský

PERKUSE, HRAČKY: Aleš Pírgl

Neděle 13. 10.

Stránská skála 11.45 a 14.45

Divadlo Setkání – Petra Stranensis

Pouť na úpatí Stránské skály reflektující vztah člověka a přírody

Performativní procházka ohledávající více než lidské pohledy na krajinu kolem nás a možnosti jejího opětovného zakouzlení. Představení začíná i končí na tramvajové zastávce Stránská skála (tram 10). Trasa procházky má 2 km. Pokud můžete, vezměte si prosím s sebou dalekohled. Na místě však budeme mít i na půjčení.

KONCEPT A PERFORMANCE: Tobiáš Nevřiva, Tereza Dostálová, Oliver Schnürer

HaDivadlo 17.00

Skupina DÍLO – Mladý princ No. 2

Zbývá ještě poslední rostlina, kapka vody a trocha naděje, proto dnes nebudeme smutní a zkusíme dialog, a to umělecký i přírodní.

V dílně se seznámíme s ekologickou neudržitelností klasické i digitální fotografie i s rolí, jakou hrála v objektivizaci světa kolem nás, a pokusíme se zhodnotit její dědictví návratem ke kořenům, k udržitelné praxi, k biologicky odbouratelné fototvorbě – a navázat nový vztah s rostlinami, které se stanou už nikoliv pouze zobrazovanými předměty, ale partnery v tvorbě. Účastníci a účastnice dílny si budou moci vyzkoušet vyrobit vlastní otisk rozhovoru s rostlinou.

Poté následuje divadelně-filmová performance, ve které uvidíte film o krajině, která se ztěžka nadechuje, potkáte člověka, který bezcílne putuje polomrtvou zemí, uslyšíte labutí píseň lidstva.

KONCEPT: Lenka Dombrovská a Jan Motal

TEXT: Tomáš Loužný a Lenka Dombrovská

ÚČINKUJE: Jakub Jelínek a Jan Motal

FILM: Jan Motal

HUDBA: Cermaque a Lament

HaDivadlo 19.30

Jan Mocek: Krajina s bažantem, zajícem a srnkou

Nesnesitelně nostalgická báseň o křehkosti zavede diváky do zvláštního světa, ve kterém se tři chlapi pokoušejí vyrobit přírodní scénérii.

Diorama jaké znají z muzea přírodní historie, možná spíš krajinu z *Red Dead Redemption*. Pomalu se měnící environment zaplňují kameny, klacky a stromy. Začíná pršet, na horizontu se objeví duha. Všechno je tu ale umělé. Natures mortes. Všechno je křehké, snadno se rozpadá. Na pozadí heroické krajiny se tři trubadúři ještě naposled pokusí čelit nelítostnému, hrubému světu, nebo se nadobro rozplynou. Performance se pohybuje na pomezí country koncertu, vizuální instalace a divadla.

KONCEPT, REŽIE, SCÉNOGRAFIE: Jan Mocek

HRAJÍ: Robin Seidl, Arseniy Mikhaylov, Tomáš Janyпка

HUDBA: Matouš Hekela

ZVUK, SVĚTLO: Ondřej Růžička

UMĚLECKÁ SPOLUPRÁCE: Tinka Avramova, Irina Andreeva

KONZULTACE: Sodja Lotker, Erika Čičmanová, Martin Vala

PRODUKCE: Táňa Švehlová, SixHouses z.s.

TSUNAMI 3 připravily Lenka Dombrovská a Veronika Boušová. Grafická úprava Filip Blažek.

Vydává festival ...příští vlna / next wave...

www.nextwave.cz

ZA PODPORY:

140 let Prahy

PARTNEŘI: i-divadlo.cz

